

Vereniging van Vrienden van het Gemeentemuseum Helmond Reis Wenen en omgeving van 3 tot en met 11 oktober 2008.

Touroperator: Oad Reizen – Holten, Chauffeur: Ed Heimans.

46 deelnemers

Vrijdag 3 oktober 2008

Het was een drukte van belang bij Vlisco achter de slagboom, 46 reislustige vrienden met al hun bagage. Even na half 9 verscheen Ed met zijn voor dit gezelschap aangepaste bus en kon met het inladen beginnen. Hoewel niet iedereen zich aan de regels had gehouden met betrekking tot aantal en gewicht, had Ed het laadkarwei snel geklaard en konden we vertrekken. Fijn dat iedereen op tijd aanwezig was. De eerste etappe was maar kort, want al in Venlo stopten we om te genieten van koffie/thee en Limburgse vlaai. Iedereen was daar wel voor te porren en vond dit een leuke onderbreking.

Op die manier konden we er tegen tot de lunch in Restaurant Westerwaldhof in **Neustadt/Strauscheid**, waar we een kalte Platte als lunch gereserveerd kregen. Na de lunch vervolgden we onze weg tot we in het sfeervolle Jägerhof in **Weibersbrunn** stopten om thee, koffie of iets anders te drinken.

Daarna konden we aan het laatste stuk van de reis van de eerste dag beginnen. We kwamen omstreeks zes uur aan in ons mooie hotel voor de overnachting t.w. Fürther Hotel Mercure Nürnberg West in **Fürth** en nadat in de bus de sleutels waren uitgedeeld, kwam iedereen vrij snel naar zijn kamer. Het avondeten was in buffetvorm en was uitstekend. Nadat nog menigeen van een afzakkertje had genoten na het diner, ging men naar bed en konden we terugzien op een geslaagde eerste dag.

Zaterdag 4 oktober 2008

De koffers stonden om half negen klaar om ingeladen te worden en twintig minuten later konden we vertrekken voor de tweede etappe. Amper 'n kwartier onderweg, moesten we terug naar het hotel vanwege een vergeten hoorapparaat. Gelukkig had de huishoudelijke dienst het hulpoortje gevonden en was dit probleem snel opgelost. Het regende aanvankelijk, maar gaandeweg klaarde het op. Het ging er zelfs zo aardig uitzien, dat Ed voorstelde de koffiepauze in **Regensburg** te houden, zodat de mensen ook iets konden zien. We werden afgezet vlak bij het voetgangersdomein en een deel van het gezelschap dook meteen een of andere Konditorei in, terwijl anderen toch eerst wel de Dom van Regensburg wilden bewonderen. Degenen die dat laatste gedaan hebben, zullen er beslist geen spijt van hebben gehad, want deze gotische kathedraal is alleszins de moeite van een bezoek waard, al was het alleen al vanwege de prachtige gebrandschilderde ramen. Op weg weer naar de bus, begon de wet van Murphy voor de rest van de dag in werking te treden. Marja Ruster struikelde en viel op haar pols, die er kennelijk gebroken uitzag. Iemand van de omstanders had een ambulance gebeld, die erg snel ter plaatse was en de broeders beslisten, dat Marja

naar het ziekenhuis " Barmherzige Brüder" gebracht zou worden. Wij besloten om met de bus ook richting ziekenhuis te gaan, om te proberen er achter te komen hoe het verdere verloop zou zijn. In het ziekenhuis bleek na Röntgenopnamen, dat haar pols inderdaad gebroken was en de breuk een zenuw dreigde te beschadigen. De behandelende arts zei, dat ze direct geopereerd moest worden, waarmee Marja en Siem instemden. De bagage van hen moest uit de bus, Siem kon in het zusterhuis verblijven, en wij moesten afscheid nemen van dit onfortuinlijke tweetal. Omdat we door dit voorval enkele uren vertraging hadden opgelopen, besloten we na de lunch in Burgtaverne Wassertor in **Schärding** (aan de Inn), zonder verdere onderbreking door te rijden naar **Altengbach**. We kwamen natuurlijk veel te laat in Hotel Steinberger aan en na eerst de nodige verwarring over de kofferservice, bleek ook nog een aantal mensen de verkeerde sleutel te hebben gekregen.

Hoe dan ook, iedereen was toch redelijk snel op de kamer en verscheen om half negen aan het diner. Dit avondmaal bracht de nodige commotie teweeg, want over het algemeen was men erg ontevreden over de kwaliteit van het eten, een enkele uitzondering daargelaten en toen ook nog bleek dat men het verzoek om één lactosevrij dieet had genegeerd, was de boot aan, en vond ik het tijd te gaan reclameren. Zonder het te weten stond dhr. Steinberger Sr zelf aan de receptie, maar die had het niet bepaald in zich om serieus met de klacht om te gaan. Toen Ed mijn klachten kwam ondersteunen, werd hij echt bot behandeld en besloot ik de manager van Oad te bellen. Om een lang verhaal verder kort te houden, de volgende dag zou blijken dat men de klacht toch ter harte had genomen en tapte men uit een ander vaatje. Na een afzakkertje aan de bar, kwam alles weer in een rustig vaarwater. Niet onvermeld mag blijven dat zich in de bus een of andere olie lekkage had voorgedaan, waardoor enkele passagiers een plasje olie onder de stoel kregen, wat niet met servetten te verhelpen was. Na aankomst bij het hotel is Ed met de bus naar een Mercedes garage gegaan, waar men het euvel verholpen heeft. Dit betekende wel dat Ed pas tegen half elf aan zijn avondeten kon beginnen. Gelukkig had zijn humeur er niet onder geleden.

Zondag 5 oktober 2008

Na een goed ontbijt, vertrokken we om kwart voor negen naar **Wenen**, waar we op de Albertiner Platz om half tien onze gids Hannelore voor de komende dagen ontmoetten. Zij stapte op de bus om ons te begeleiden op een stadstour per bus door hoofdstad Wenen, waarin 1,7 miljoen mensen wonen. Wenen gaat er prat op, dat het met zijn vele parken en allees, voor meer dan de helft uit groen bestaat. Vroeger was de huidige Gürtel de grens van de stad, die nu tot verder buiten de oorspronkelijke grenzen is uitgebouwd.

Wenen werd vroeger bestuurd door de hertogen uit de Badenberger dynastie en heeft vanaf 1221 stadsrechten. Vanaf 1241 waren de Habsburgers er met hun keizers aan het bewind, en was Wenen de hoofdstad van het Habsburgse rijk, dat na Rusland het tweede grootste rijk van Europa was. De Habsburgers bezaten meer dan 200 paleizen en zijn niet bepaald zuinig met geld omgegaan om de wereld hun macht te tonen. Zij leefden in weelde en verstonden de kunst om, door hun kinderen politieke

huwelijken te laten sluiten, steeds meer land en macht te vergaren. In 1938 kwam de Anschluss van Oostenrijk bij Duitsland en van 1945 / 1955 was Wenen door de Russen bezet. 15 mei 1955 werd Oostenrijk een neutrale, vrije republiek en sinds die tijd is het bekend als congresland, waar vele internationale vergaderingen en congressen zijn gehouden en heeft het land een geweldige bron van inkomsten aan het toerisme. Elke 3^e werknemer in Oostenrijk is in het toerisme werkzaam. In Wenen ziet men erg veel Jugendstilhuizen en het goud dat in en op de versieringen is aangebracht, is 23 karaats.

Vanuit de bus zagen we Jugendstilhuizen van Otto Wagner, de Naschmarkt, het Sezessionshaus, het Konzerthaus, de Karlskirche, de Hochstrahlbrunne, het Belvedere, het Arsenal in Windsorstijl met zijn 3,6 meter dikke muren, de Schrebergärten, (volkstuintjes voor de armen), want Wenen telt 1 miljoen armen. We reden naar het noordelijk deel van de stad, waar in het gedeelte over de Donau erg veel moderne gebouwen staan o.a. het gebouw van de Verenigde Naties.

Na de stadstour gingen we op advies van Hannelore lunchen bij Rosenberger, omdat je daar kunt bestellen wat je wilt, zonder voor een zuinige Hollander aangezien te worden.

Na de lunch begonnen we aan de stadswandeling vanaf de Albertinaplatz met het Mahmal tegen Krieg und Faschismus van Alfred Hrdlicka, waarvan nu nog een aantal beelden meer op het plein te zien was. Via een aantal straatjes achter de Dom, waar we op het pleintje bij de Franziskaner kerk uitleg kregen, gingen we naar de mooie Stephan's Dom, de trots van Wenen en eigenlijk van heel Oostenrijk. Deze kerk staat er al meer dan 800 jaar, met als enige overblijfselen van deze oorspronkelijk Romaanse kerk, de Riesentor en de Heidentürme uit de 13^e eeuw. Het gotische schip, het koor en de zijkapellen zijn het resultaat van verbouwingen in de 14^e en 15^e eeuw, terwijl een aantal bijgebouwen barokke toevoegingen zijn. Het is eeuwig zonde, dat een barok altaar voor de prachtige gebrandschilderde ramen staat, waardoor deze deels aan het zicht onttrokken worden.

De Pilgrams preekstoel is versierd met portretten van vier grote kerkvaders en de man die zijn hoofd uit een raampje onder aan de preekstoel steekt, is Pilgram. De kerk heeft na Regensburg het grootste orgel van Europa, een orgel dat ook prachtig is versierd en verguld.

Bezienswaardig is ook de rood marmeren tombe van Keizer Frederik III.

Ze is gemaakt in de 15^e eeuw en het deksel bevat een goed gelijkend portret van de keizer.

Het barokke hoofdaltaar van Johann Jakob Pock uit 1647 toont het martelaarschap van St. Stefanus. De grootste klok van de kerk is de Pummerin, die alleen bij speciale gelegenheden wordt geluid. Ze is het symbool van het roerige Wenen. Het dak van geglazuurde dakpannen is erg mooi en kleurrijk en bevat o.a. het keizerlijk wapen uit 1831 en de puntmotieven, die de Engelsen "Hungarian Points" noemen. Daarna liepen we naar de Michaelerkirche, een van oorsprong middeleeuwse kerk met een indrukwekkend interieur. De gevel is neoclassicistisch en de barokke engelen boven het hoogaltaar werden later toegevoegd. Deze laat Romaanse basiliek met gotische elementen was de kerk waar de keizers vanuit de Hofburg iedere dag naar toe

gingen, want al leefden ze met maîtresses, ze zaten wel iedere dag in de kerk, maar wie ben ik om daar over te oordelen. Na het bezoek aan deze kerk, liepen we over enkele pleinen bij de Hofburg, waar Hannelore nog wat uitleg gaf, alvorens we terug gingen naar de bus.

In het hotel aangekomen, bleek de keuzelijst van het menu 's morgens vergeten te zijn, waardoor ik nog "even" iedereen moest bellen. De hoteldirectie had lering getrokken uit onze klachten van de vorige dag en had voor en prima maaltijd gezorgd. Na het diner vertoefde menigeen nog in de buurt van de bar, waar een gezellige sfeer heerste.

Maandag 6 oktober 2008

Toen we weer in **Wenen** bij de Albertinaplatz aankwamen, stonden voor de ochtendwandeling twee gidsen op ons te wachten: de ons reeds bekende en gewaardeerde Hannelore en haar collega Rudi Evers. Martien van der Steen had de groep Siem voor zijn verantwoording genomen en ging met Hannelore op stap, terwijl mijn groep Rudi als gids kreeg. Ook Rudi bleek een prima gids te zijn, al ging hij misschien soms net iets te diep op de zaken in, waardoor we op het laatst in tijdnood raakten.

Vanochtend stond een bezoek aan de Schatzkammer met de Kroningsinsignes en de keizerlijke appartementen op het programma. De eerste 8 zalen van de Schatzkammer geven

met de vele voorwerpen een beeld van het Oostenrijkse keizerrijk. We kregen daar bv. de 10de eeuwse kroon te zien met email en cabochons. Die behoort tot de regalia van het Heilige Roomse rijk. Maar er waren nog meer kronen, rijksappels en scepters te zien, zoals het Rijkskruis, het Mauritiuszwaard en de rijksappel die de heerschappij van de keizer over de wereld in het teken van het kruis symboliseren. We zagen ook de herautenketting van de orde van het Gulden Vlies met het wapen van keizer Karel V en van alle 51 leden van de orde.

Natuurlijk kan ik niet alles opnoemen wat we gezien hebben, maar opvallend b.v. was in de vijfde zaal, waar Napoleon centraal stond, de wieg van de koning van Rome door Marie-

Louise aan haar zoon, de koning van Rome geschonken. Verder de zalen met de vele schatten van het Heilige Roomse Rijk en de Geistliche Schatzkamer, met o.a. met het mooie crucifix – type Cristo Morto, gemaakt naar een model van Giambologna in Florence en de talrijke gouden en zilveren kerkelijke voorwerpen, de schitterende paramenten en de bisschoppelijke attributen. Een 4-tal zalen behandelde de Bourgondische erfenis.

Voordat we de vertrekken van Franz Josef en Elisabeth in gingen, kwamen we in het speciale Sissi museum, waar bleek dat keizerin Elisabeth niet zo'n romantisch leven heeft gehad als de films over haar doen vermoeden.

We kwamen bij de keizerlijke vertrekken, de slaap- en werkkamers van de keizer en de keizerin, de ontvangstruimten en antichambres, en bv. de keizerlijke eetzaal, waar een tafel gedekt stond volgens de Spaanse etiquette, zoals in de tijd van Keizer Frans Jozef gebruikelijk was.

Al met al was het een bijzonder interessant bezoek aan de Hofburg, waarin gids Rudi Evers met kennis van zaken, zeker voor een Nederlander, uitleg had gegeven. Buiten gekomen lichtte hij nog het nodige toe met betrekking tot de gebouwen van de Hofburg, voor we op de Albertinaplatz afscheid van hem namen. Daarna vertrokken we allen tezamen met de bus naar **Schönbrunn**, waar we in het paviljoen bij het slot een bescheiden gezamenlijke lunch hadden, voordat we het paleis gingen bekijken.

Na de lunch begon Hannelore haar betoog in de tuinen van dit opmerkelijke barokke zomerslot. Voor de bouw had Leopold I in 1695 opdracht gegeven aan Bernhard Fischer van Erlach. Het werd echter pas halverwege de 18^e eeuw voltooid door Nikolaus Pacassi in opdracht van Maria Theresia. De zuivere symmetrie van het gebouw sluit aan bij de tuinen, aangelegd in een strak patroon van groenpartijen en paden, fontein en beelden. De bekendste fontein is wellicht de Neptunusfontein aan de voet van de heuvel in 1780 gemaakt door Frans Anton Zauer. Daarboven zien we de Gloriette, een neoclassicistische arcade uit 1775 naar een ontwerp van Ferdinand von Hohenberg. Het Palmenhuis, een prachtige tropische kas, gebouwd in 1882, herbergt een uitgebreide collectie exotische planten.

In het slot hebben we de hele eerste verdieping bezocht. De statievertrekken zijn gedecoreerd door Nikolaus Pacassi in rococostijl, met vooral witte lambriseringen. De inrichting van de ruimten varieert van buitengewoon weelderig, zoals bv. de Millionenzimmer met een lambrisering van rozenhout met ingelegde Perzische miniaturen, tot ronduit sober bv. de privé vertrekken van Frans Jozef en keizerin Elisabeth. De blauwe salon, waar Karel I in 1918 afstand van de troon deed, heeft blauw behang met daarop Chinese afbeeldingen. De Rosa-salon dankt haar naam aan de fresco's van Joseph Rosa op de muren. Het zijn landschappen omgeven door rococopanelen. De wanden in de ontbijtkamer hebben een lambrisering met door Maria Theresia en haar dochters geborduurde bloemmotieven. De blauw trap leidt naar de ingang waar de rondleidingen door het slot beginnen.

Na ons bezoek van vanmorgen aan de Hofburg en vanmiddag aan Schönbrunn hebben we een aardige indruk gekregen van het weelderige leven aan het Oostenrijkse keizerlijke hof.

Het was natuurlijk spannend, wat voor eten we 's avonds weer zouden krijgen. Nu ik moet zeggen, de directie en de keuken hadden opnieuw een goed avondeten geserveerd, waar, op een enkel uitzondering na, iedereen dik over tevreden was. Ik heb de waard 's avonds dan ook laten weten, dat hij zich goed gerevancheerd had en dat we hoopten, dat we zaterdagavond als een incident konden beschouwen.

Dinsdag 7 oktober 2008

Voor vandaag hadden we een wat relaxter programma gepland, een bezoek aan de Stift Melk en een bootreis op de Donau van **Melk** naar **Krems**.

Na een rondje om de kerk in de omgeving van Altlenzbach om van de mooie natuur daar kennis te kunnen nemen, reden we naar de Stift Melk, waar we bij aankomst eerst koffie dronken in het restaurant van de abdij.

De Stift is een volmaakt monument uit de Oostenrijkse barok en stamt in zijn huidige uitvoering uit 1732. Jakob Prandtauer en Franz Munggenast zijn verantwoordelijk voor de herbouw van de door brand verwoeste oorspronkelijke abdij, die in 1089 gesticht werd.

We werden op de binnenplaats opgewacht door onze gids Bernadette voor onze rondgang door de abdij. Zij sprak uitstekend Nederlands en sprak en articuleerde duidelijk, zodat ze voor iedereen goed te verstaan was. Voordat we naar binnen gingen, wees ze ons op deze binnenplaats op de vier schilderijen van Peter Bischof, die de Wijsheid, de Matigheid, de Zielskracht en de Gerechtigheid voorstellen.

Het gebouw van deze Benedictijner abdij is aan de langste zijde 325 meter lang, het telt 497 kamers en heeft 1365 ramen. (Je zult ze moeten lappen). Er studeren nu zo'n 920 externe gymnasiumleerlingen. De grote marmereen, 10 meter hoge zaal, is de feestzaal met het grote fresco van Paul Troger (1731). Dit fresco stelt Pallas Athene voor met de leeuwenwagen als symbool van de wijsheid en van de grote macht. Het gebouw heeft een lange galerij van maar liefst 196 meter, met portretten van Oostenrijkse heersers. Het gebouw is nog niet zo lang geleden gerestaureerd en op vernuftige wijze ingericht om de geschiedenis tentoon te stellen.

De abdij heeft ook een enorme bibliotheek met meer dan 80.000, vaak zeer waardevolle werken, meestal uit de 16^e – 18^e eeuw, alle ingebonden. De oudste manuscripten zijn zelfs uit de 9^e eeuw. Nobelprijswinnaars komen hier hun verhalen houden en in 2007 was de Dalai Lama nog in Melk. De Stiftskirche is van buiten een wonder voor wie van barok houdt en van binnen imponerend door zijn rijkdom aan kleuren en kunstschaten. Er zijn fresco's van Michael Rottmayer, een altaar van Antonio Beduzzi. De koepel is 64 meter hoog.

De roman "De naam van de Roos" van Umberto Eco begint en eindigt in deze abdij. Het was een indrukwekkend bezoek en na onze rondgang door de gebouwen van de Stift, bedankten we Bernadette en lunchten we gezamenlijk in het restaurant van de abdij.

Daarna gingen we naar de aanlegplaats van de boot, voor de boottocht op de Donau van **Melk** naar Krems. We boften met het weer en het was tijdens de ruim anderhalf uur durende tocht prettig toeven op het dek van de boot. Onder het genot van een drankje, konden we genieten van het wissellende landschap van de Wachau, met burchten, kerkjes en aardige plaatsjes zoals Schloss Schönbühel, Aggesbachdorf, Spitz, Wösendorf, Rossatz en Dürnstein, tot we in Krems weer aan wal gingen. In dit aardige plaatsje hadden we nog een ruim een uur vrije tijd om het stadje te bekijken. Het is een soort "Doppelstadt" n.l. Krems en Stein, die we binnengingen via een stadspoort met 2 torens, waarop een plaquette, die vermeldde, dat het carillon was geplaatst door de Koninklijke Klokkengieterij in Aarle-Rixtel. Ieder ging zijns weegs en toen we na het verstrijken van de beschikbare tijd weer in de bus stapten, was iedereen vol lof over de prachtige dag die we achter ons hadden.

In het hotel hadden we 's avonds een buffet met streekgerechten, dat door ons gezelschap flink eer werd aangedaan. De muziek hadden we afbesteld, omdat we samen converseren aan tafel prettiger vonden.

Woensdag 8 oktober 2008

Vandaag hadden we nogal veel op het programma staan, reden waarom dit in de loop van de dag werd bijgesteld.

We begonnen onze derde dag in **Wenen** met een bezoek van ongeveer een uur aan de Winterreitschule; de van oorsprong Spaanse Rijschool, die naar alle waarschijnlijkheid in 1572 werd opgericht om het klassieke hogeschoolrijden te cultiveren. In het gebouw, dat onderdeel is van de Hofburg en tussen 1729 en 1735 werd gebouwd in opdracht van Karel VI, naar een ontwerp van Joseph Emanuel Fischer von Erlach, konden we de training bijwonen van de ruiters met zwarte steek, jacquet, geitenleren rijbroek, lichte leren handschoenen en hoge laarzen, op speciaal gefokte Lipizzaner hengsten, die vanaf hun derde jaar worden getraind. Deze paarden worden als zwarte veulens geboren en zijn wit als ze volwassen zijn.

Interessant om zo'n training op de klanken van mooie klassieke muziek bij te wonen. Met de bus reden we daarna naar het Oberes Belvédère voor een bezoek aan de Österreichische Galerie des 19. und 20. Jahrhunderts.

Het prachtige gebouw werd in opdracht van de kleine (gebochelde) Prinz Eugen van Savoye, gebouwd door Johann Lukas von Hildebrandt. Prins Eugen was toen hij 21 jaar was, naar Oostenrijk gekomen en heeft als legercommandant in dienst van keizer Leopold samen met een Poolse veldheer in 1683 de Turken verslagen en verdreven door een speciale strategie. Hij is hen vanuit Wienerwald van achteren aangevallen, terwijl de Turken in de veronderstelling verkeerden dat ze vanuit dit bijna ondoordringbare woud geen gevaar te duchten hadden. Met het in deze en andere veldslagen verdiende geld, heeft hij de grote kavel gekocht en daarop het Belvédère laten bouwen. Het heeft een kapel met een bruin-wit-gouden interieur met het altaarstuk "De Wederopstanding" uit 1723 van Francesco Solimena en de Sala Terrena met het koepelgewelf dat gedragen wordt door vier atlaten, gemaakt door Lorenzo Mattioli. In 1719 heeft hij de tuin laten aanleggen, die nu nog steeds in zijn originele staat is.

In de Galerie des 19. und 20. Jahrhunderts, leidde Hannelore ons in chronologische volgorde langs de moderne schilderkunst in Oostenrijk. Ze begon bij de schilderijen in Biedermeierstijl van o.a. Ferdinand Waldmüller en Rudolf von Alt, via de late Romantiek en de Gründerzeit van o.a. Leopold Kupelwieser en Hans Makart, naar de Jugendstil van o.a. Gustav Klimt, het expressionisme van de naoorlogse periode met Oskar Kokoschka en de door Gustav Klimt naar voren geschoven Egon Schiele.

Na dit bezoek aan het Oberes Belvédère reden we weer naar de Albertinaplatz, waar iedereen vrij kreeg om te gaan lunchen. Eigenlijk stond er nog een stadswandeling op het programma, maar omdat we 's avonds ook nog naar een concert in Wenen zouden gaan, werd deze stadswandeling afgeblazen, zodat we allemaal wat konden relaxen in het hotel in Altlerchenbach.

Om kwart voor zes gingen we al aan het diner (vroeg voor onze doen) en om zeven uur zat iedereen weer in de bus om opnieuw naar Wenen te gaan voor het Mozartconcert in de grote zaal van het Konzerthaus. Dit prachtige gebouw dat in 1913 tijdens de regering van keizer Franz Joseph werd opgeleverd en van 1998 tot 2000 een algehele renovatie heeft ondergaan, zag er feestelijk en stralend uit.

Het concert door het Wiener Mozart Orchester o.l.v. András Deák, gekleed in kostuums en getooid met pruiken uit de tijd van Mozart, was populair van aard en afgestemd op het grotere publiek. Het bevatte delen uit de opera's Don Giovanni, die Zauberflöte, La nozze di Figaro en die Entführung aus dem Serail en uit concertstukken als het Klarinetconcert, Eine Kleine Nachtmusik etc. Het concert eindigde met "An der schönen blauen Donau" en de Radetzky Marsch van Johann Strauss.

Na het concert maakten we met Ed nog een kleine lichttour door Wenen, om prachtig verlichte gebouwen, zoals de Opera, het Parlement, het Raadhuis, de Votivkirche, de Hofburg etc. te kunnen bewonderen.

Terug in het hotel maakte menigeen nog gebruik van de service van de bar, die speciaal voor ons later werd opengehouden.

Een mooie dag.

Donderdag 9 oktober 2008

We hadden vandaag een Oostenrijkse bus en een dito chauffeur van de firma Dr. Richard, omdat Ed vandaag een verplichte rustdag had. Hij ging wel als passagier mee, omdat hij zich toch verantwoordelijk voelde voor de groep.

We werden afgezet bij het Kunsthistorisches Museum van **Wenen**, een museum dat per jaar door ruim anderhalf miljoen mensen wordt bezocht. Dit museum in Italiaanse Renaissancestijl, werd evenals het tegenover liggende Naturhistorisches Museum, gebouwd door Gottfried Semper en Hasenauer tussen 1871-1899. In dit zeer imposante en rijk versierde gebouw, een collectie met als basis de verzamelingen die de Habsburgse vorsten door de eeuwen heen bij elkaar hebben gebracht; de grondlegger hiervan is de geleerde en kunstlievende keizer Rudolf II. In deze kunsttempel kan men wel enkele dagen vertoeven. Wij beperkten ons tot uitleg over het gebouw door Hannelore, die tevens een bezielend verhaal hield bij de grote collectie schilderijen van Brueghel, met de Boerenbruiloft, de Boerendans, de Onnozele Kinderen, de Jaargetijden, Loth en zijn dochters, de Toren van Babel, enz. Jammer genoeg was er na dit uitvoerige Brueghelverhaal, nog maar weinig tijd over om enkele van de vele overige zalen met kunst te bekijken. Ik ben nog korte tijd in de interessante zaal met Griekse en Romeinse collectie geweest.

De tijd die ons was toegemeten door Hannelore was inclusief lunch, dus we moesten in het restaurant van het museum snel iets gegeten hebben, voordat we naar het dichtbij, in het Museumsquartier gelegen, Leopoldmuseum liepen, om de schilderijen en andere objecten te bekijken van de nog in leven zijnde verzamelaar Rudolf Leopold, die in vijf decennia meer dan 5000 kunstwerken wist te verzamelen.

In dit strakke gebouw met vijf verdiepingen concentreerden we ons vooral op de grote collectie Egon Schiele, terwijl ook het Secessionisme en de Art Nouveau met werken van Gustav Klimt, Oskar Kokoschka en Richard Gerstl volop de aandacht kregen. Laatstgenoemde schilder (1883-1908) kreeg een verhouding met Mathilde de vrouw van de componist Arnold Schönberg, die in deze voor hem moeilijke periode zijn mooiste muziekstukken schreef. Er waren ook foto's etc. van Jugendstilgebouwen

van Otto Wagner en meubels van de Wiener Werkstätte uit die periode. Voor de liefhebbers een museum om van te watertanden.

Met de bus reden we na dit museumbezoek naar de Schwedenplatz, waar een deel van de groep nog een verkorte stadwandeling o.l.v. Hannelore ging maken, terwijl de anderen even wat anders deden. We liepen door de met kettingen afgezette straten van de joodse wijk, die nu i.v.m. de recente verkiezingsoverwinning van Jörg Haider en zijn trawanten, vooral in de buurt van de synagoge zwaar bewaakt werd. Een griezelig gezicht vonden we dat.

Via de Seitenstettergasse, kwamen we langs de synagoge bij de Städtische Judengasse, waar vroeger een Romeinse stad was. Vervolgens de Hoher Markt, met midden op het plein de z.g. "Vermählungsbrunnen" (huwelijksfontein) en verder de Ankeruhr uit 1914 door Franz Matz in opdracht van de verzekeringsmaatschappij Anker tussen twee gebouwen gehangen. We brachten een bezoek aan de kerk van Maria am Gestade, een van de oudste bezienswaardigheden van Wenen. Ze werd al genoemd in 1158, maar het huidige gebouw dateert uit het einde van de 14^e eeuw. Napoleon gebruikte de kerk in 1809 als arsenaal. Het koor van deze kerk met een 5-hoekige toren, bevat twee laatgotische panelen uit 1460 met de Annunciatie, de Kruisiging en de Kroning van Maria.

We liepen nog langs het barokke Altes Rathaus aan de Wipplinger Strasse, de Böhmisches Hofkanzlei (1709 – 1714) van J.B. Fischer van Gerlach aan de Judenplatz, waarin nu een gerechtsgebouw gevestigd is. Op de Judenplatz het holocaustmonument. Na nog wat uitleg over de zijstraten, gingen we terug naar de rest van het gezelschap en bracht onze Oostenrijkse chauffeur ons terug naar Altlenzbach.

Daar wachtte ons als avondmaal een galadiner van 4-gangen en na het diner kwam Herr Steinberger Jr. ons bedanken met een afscheidsborreltje en bedankten wij het keuken- en restaurantpersoneel met de gebruikelijke envelop. Hoewel iedereen moest pakken voor de terugreis, werd er na het diner toch nog druk gebruik gemaakt van de bar.

Vrijdag 10 oktober 2008

Vandaag moesten we vroeger uit de veren dan anders. Kwart voor acht moesten de koffers bij de bus zijn en om acht uur werden we uitgezwaaid door de junior Chef en enkele van zijn personeelsleden. Het was mooi weer en de reis verliep zo voorspoedig, dat Ed bij Linz besloot de autosnelweg te verlaten en toeristisch langs de Donau naar **Schärding** te rijden. Onderweg konden we genieten van een mooie uitzicht op de Donau-oeveren en de bossen in herfsttooi.

Voordat we gingen lunchen in Burgtaverne Wassertor in Schärding, kregen we nog de gelegenheid, dit aardige plaatsje met zijn fraai, meestal in pasteltinten gekleurde huizen te bekijken.

Na de lunch verlieten we Oostenrijk en na nog een korte stop onderweg langs de autobahn, reden we naar **Fürth**, via Nürnberg, waar we nog langs de befaamde rechtszaal kwamen.

Bij het Fürther Hotel Mercur, dat we al van de heenreis kenden, waren de kamers en sleutels snel verdeeld en konden we om 8 uur aan het avondeten in buffetvorm beginnen. Iedereen ging wat vroeger naar bed dan gewoonlijk.

Zaterdag 11 oktober 2008

Om de tocht van Fürth naar Nederland wat te breken, werd voor de pauze bij Jägerhof in Weibersbrunn voor Kaffee mit Kuchen, in de bus door Anne de uitslag bekendgemaakt van de winnaar en winnaressen van de door Barend Jonker uitgeschreven wedstrijd om de gemiddelde leeftijd van het gezelschap te raden. Deze bleek 72,2 jaar te zijn. Marijke van den Bogaert en Martien van der Steen werden 2^e ex aequo, en Marietje Geerts en Mariet van de Kerkhof 1e ex aequo, terwijl Marie-Louise van Asten de poedelprijs kreeg. Een lichte lunch gebruikten we in Restaurant Westerwälderhof in **Strauscheid**, alvorens aan de voorlaatste etappe te beginnen. Zo rond half vijf 's middag waren we (te vroeg) bij Café-restaurant van Hoek in **Asten** voor het afscheidsdiner. Om de tijd te doden verspreidde het gezelschap zich over het terras en het café en dronken we een aperitiefje. Tegen half zes ging ons gezelschap naar de eetzaal en afwijkend van de traditie, begonnen we nu met de afscheidspeeches. Fenny-An Wijnheijmer vertolkte de gevoelens van de groep en dankte de reiscommissie voor het organiseren en leiden van deze reis, onder aanbieding van enkele geschenken. Willemien Willems haakte daar spontaan met een speciaal dankwoordje op in. Daarna mocht ondergetekende het woord nemen om zijn collega's van de reiscommissie te bedanken voor de hulp bij de voorbereiding, Adriëne Bloemen voor de spreekwoordenpuzzels, Barend Jonker voor het uitschrijven van de gemiddelde leeftijd-raden- wedstrijd en Anne van Melis voor de hem verleende assistentie bij het bepalen van de winnaars en het uitreiken van de prijzen, Siem Ruster, Anne van Melis en Martien van der Steen voor het verzorgen van de catering in de bus en last but not least Ed Heimans, onze bekwame chauffeur waarbij iedereen zich op zijn gemak voelde, reisbegeleider met veel parate kennis, en steun en toeverlaat in alle voorkomende gevallen, stressbestendig, loyaal aan zijn baas en steeds goed gehumeurd. Hij verstaat de kunst zich in de wensen en soms ook eigenaardigheden van onze, toch wel aparte groep in te leven. De dank werd onderstreept met een envelop met inhoud namens de hele groep. Tot slot kreeg Ed Heimans zelf het woord om zijn dank uit te spreken voor de groep. Iedereen had intussen toch wel trek gekregen en liet zich het door van Hoek aangerichte slotdiner goed smaken. Daarna vertrokken we voor de echt laatste etappe naar Helmond, terugdenkend aan een mooie reis, waarop we veel gezien en beleefd hebben en geboft hebben met het weer. Laten we hopen dat we volgende keer weer allen gezond van de partij kunnen en willen zijn.

Helmond, 17 oktober 2008.
Leo van Tilburg.